

Sygn. akt II Cz 382/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Irena Dobosiewicz

SO Piotr Starosta

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej

z wniosku wierzyciela Banku (...) w P. (...) Oddział w R., M. G., A. G.

przeciwko dłużnikowi P. K.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 19.01.2015 roku, sygn. akt I Co 949/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 382/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 roku przysądził prawo własności nieruchomości położonej w L. gmina R. dla której Sąd Rejonowy w Inowrocławiu prowadzi Księgę Wieczystą KW nr (...) jej nabywcom K. P. w(...) części i R. P. w (...) części za cenę nabycia 28.962 zł. W punkcie 2 postanowienia Sąd nakazał dłużnikowi aby wydał nabywcom opisaną w punkcie (...) nieruchomość.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż wydał postanowienie o przysądzeniu własności zgodnie z art. 998 § 1 kpc albowiem postanowienie o przybiciu uprawomocniło się w dniu 21 lipca 2014 roku, a nabywcy nieruchomości po wezwaniu sądu uiszcili w gotówce cenę nabycia po potrąceniu uprzednio złożonej rękojmi oraz opłatę sądową od udzielenia przybicia. Tym samym nabywcy spełnili warunki licytacyjne przewidziane w art. 962 – 971 kpc.

Sąd Rejonowy wskazał również, że zgodnie z § 191 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23.02.2007 roku Regulamin urzędowania sądów powszechnych orzekł jak w punkcie 2 postanowienia.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego złożył dłużnik wnosząc o uchylenie postanowienia o przybiciu, unieważnienie licytacji z dnia 04.12.2013 roku i wyznaczenie nowej licytacji z uwzględnieniem właściwej ceny.

W uzasadnieniu zażalenia dłużnik wskazał, że biegły przy opracowywaniu wyceny pominął dwa pomieszczenia w budynku mieszkalnym mieszczącym się na działce nr (...). Po zgłoszeniu do komornika tego błędu została sporządzona druga wycena na kwotę 35.135 zł. Następnie w dniu 04.06.2013 roku komornik dokonał opisu i oszacowania nieruchomości na kwotę 43.443 zł a zdaniem dłużnika łączna cena nieruchomości wynosić powinna 66.232 zł. Nieruchomość została sprzedana na drugiej licytacji. Dłużnik przyznał, że ten jego zarzut nie został uwzględniony przez Sąd Okręgowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za bezzasadne.

Jest oczywiste, że w fazie postępowania egzekucyjnego dotyczącej przysądzenia własności przedmiot merytorycznego badania Sądu jest ograniczony zgodnie z art. 998 § 1 kpc jedynie do stwierdzenia czy postanowienie o przybicciu jest prawomocne i czy zostały wykonane warunki licytacyjne. Sąd nie może na tym etapie postępowania badać prawidłowości postępowania egzekucyjnego w poprzednich etapach i jego ewentualnych uchybieniach. Jest to pogląd wyrażony wielokrotnie przez Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 28 lutego 2007 roku w sprawie V CSK 440/06, który Sąd Okręgowy w całości podziela.

Oznacza to, że Sąd Rejonowy prawidłowo ograniczył swoje rozważania jedynie do dwóch w/o przesłanek i prawidłowo uznał, że nabywcy zyskali skuteczne prawo do przysądzenia własności nieruchomości będącej przedmiotem licytacji.

Zażalenie dłużnika należało uznać za pozbawione podstaw albowiem nie czynił on żadnych zarzutów co do prawidłowości postanowienia o przysądzeniu własności a podnosił jedynie zarzuty dotyczące wcześniejszych etapów postępowania.

Już po wniesieniu zażalenia i wpływie akt sprawy do Sądu II instancji dłużnik poinformował Sąd o spłacie należność na rzecz wierzycieli, przyznając w piśmie z dnia 22.06.2015 roku, iż spłata ta nastąpiła po zakończeniu licytacji. Z dołączonych do w/w pisma kopii dokumentów wynika, że spłata miała nastąpić w dniu 30.03.2015 roku. Potwierdza to tym samym treść pisma dłużnika, iż spłata nastąpiła po zakończeniu przetargu, który miał miejsce w dniu 04.12.2013 roku.

W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 981 kpc zgodnie z którym spłata należności wierzyciela wraz z kosztami przed zamknięciem przetargu powoduje umorzenie egzekucji przez komornika.

Oznacza to, że dłużnik może doprowadzić do umorzenia egzekucji przez zapłatę należności wierzyciela najpóźniej do zamknięcia przetargu - jest to końcowy termin, w którym dłużnik może przez zapłatę długu i kosztów postępowania spowodować umorzenie egzekucji z nieruchomości (postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2000 r., I CKN 761/00, Pr. Bank. 2000, nr 12, poz. 13).

Po tym wyznaczonym w art. 981 kpc terminie spłata należności wierzyciela nie może już doprowadzić do umorzenia postępowania egzekucyjnego i nie ma żadnego wpływu procesowego na wydanie postanowienia o przysądzeniu własności.

Dlatego też na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 1 i § 2 kpc oraz art. 13 § 2 kpc zażalenie dłużnika jako bezzasadne należało oddalić.